

Sygn. akt XII Ga 369/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 03 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Górniak ( spr.)

Sędziowie: SO Bożena Kachnowicz-Kokot

SO Jolanta Safader-Skwarlińska

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2015 roku, w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi wniesionej przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych

przy udziale zamawiającego [REDAKTED] oraz odwołującego się [REDAKTED]

[REDAKTED] w [REDAKTED] jako  
ubiegającego się o udzielenie zamówienia

o udzielenie zamówienia publicznego

od postanowienia Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 13 maja 2015r. , sygn. akt

KIO 942/15

postanawia:

odrzucić skargę.

Na oryginalne właściwe podpisy  
Za zgodność z oryginałem  
sekretarz Paweł Ostrowski

Ostrowski

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie KIO 942/15 Prezes Krajowej Izby Odwoławczej zwrócił wniesione odwołanie (punkt I postanowienia); nakazał zwrot z rachunku bankowego Urzędu Zamówień Publicznych na rzecz [REDAKTURA] kwoty 10.000 zł.

W uzasadnieniu Prezes Krajowej Izby Odwoławczej wskazał, że w dniu 08 maja 2015 r. wpłynęło do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej odwołanie w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na rozbudowę budynku [REDAKTURA] - Etap 1 (dokończenie robót). Do odwołania dołączono dowód dokonania w dniu 07 maja 2015 r. przelewu na kwotę 7.500 zł na rachunek bankowy Urzędu Zamówień Publicznych. Następnie pismem z dnia 08 maja 2015 r. wezwano zamawiającego do wskazania wartości zamówienia, w szczególności poinformowania, czy wartość zamówienia jest równa lub przekracza kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy Prawo zamówień publicznych, a także wezwano do wskazania: terminu przesłania informacji o czynności zamawiającego stanowiącej podstawę wniesienia odwołania (wraz z dokumentem potwierdzającym ten termin) oraz sposobu w jaki ww. informacja została przesłana. W uzasadnieniu zaznaczono, że w dniu 11 maja 2015 r. wpłynęło do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej pismo zamawiającego, w którym udzielił on w/w informacji. W kolejnym piśmie z dnia 08 maja 2015 r. na podstawie art. 187 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych wezwano odwołującego pod rygorem zwrotu odwołania do złożenia w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania dowodu uiszczenia wpisu w terminie przewidzianym na wniesienie odwołania w wymaganej przepisami prawa kwocie. Odpowiadając na wezwanie odwołujący przesłał dowód dokonania w dniu 11 maja 2015 r. przelewu na kwotę 2.500 zł na rachunek bankowy Urzędu Zamówień Publicznych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne Prezes Krajowej Izby Odwoławczej stwierdził, co następuje. W uzasadnieniu wskazano na art. 182 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo zamówień publicznych zgodnie, z którym odwołanie wnosi się w terminie 5 dni od dnia przesłania informacji o czynności zamawiającego stanowiącej podstawę jego wniesienia - jeżeli zostały przesłane w sposób określony w art. 27 ust. 2, albo w terminie 10 dni - jeżeli zostały przesłane w inny sposób - w przypadku gdy wartość zamówienia jest mniejsza niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8. Prócz tego

odniesiono się do art. 187 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych, który stanowi, że odwołanie podlega rozpoznaniu, jeżeli nie zawiera braków formalnych oraz uiszczono wpis. Wpłata wpisu, na podstawie art. 187 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, powinna być dokonana najpóźniej do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania, a dowód jego uiszczenia powinien zostać dołączony do odwołania. Prezes Krajowej Izby Odwoławczej stwierdził, że z treści pisma zamawiającego, które wpłynęło do Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 11 maja 2015 r. oraz akt sprawy wynika, iż szacunkowa wartość zamówienia jest mniejsza niż kwoty wskazane w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy Prawo zamówień publicznych, a przedmiotem zamówienia są roboty budowlane. Zgodnie z dyspozycją § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. Nr 41, póź. 238), wysokość wpisu od odwołania w przypadku zamówienia publicznego na roboty budowlane, jeżeli szacunkowa wartość zamówienia jest mniejsza niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy, wynosi 10.000 zł. Stosownie zaś do § 2 powyższego rozporządzenia wpis uznaje się za uiszczony tylko w sytuacji, gdy został wniesiony we właściwym terminie i odpowiedniej wysokości oraz na stosowny numer konta. W uzasadnieniu zaznaczono również, że z treści pisma zamawiającego, które wpłynęło do Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 11 maja 2015 r. wynika, że informacja o czynności stanowiącej podstawę wniesienia odwołania została przesłana odwołującemu drogą elektroniczną w dniu 4 maja 2015 r., a więc 5 - cio dniowy termin na wniesienie odwołania, a także uiszczenie wpisu w wymaganej przepisami prawa kwocie upłynął dnia 09 maja 2015 r. Wobec powyższego Prezes Krajowej Izby Odwoławczej uznał, iż odwołujący do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania nie uiszczył wpisu w wymaganej przepisami prawa kwocie. Prezes Krajowej Izby Odwoławczej stwierdził, że nieuiszczenie wpisu do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania oraz nieuzupełnienie dowodu uiszczenia wpisu w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania skutkuje, zgodnie z art. 187 ust. 6 ustawy Prawo zamówień publicznych, zwrotem wniesionego odwołania w drodze postanowienia Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej, a odwołanie zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie wiąże ustawa z wniesieniem odwołania do Prezesa Izby.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 187 ust. 6 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Skargę na powyższe postanowienie na podstawie art. 198 b ust. 4 zd. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r., póź. 907 ze zm.) - zwanej dalej „ustawą Pzp” oraz art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy Pzp złożył Prezes Urzędu Zamówień Publicznych, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie:

- art. 182 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 187 ust. 1 pkt 2 ustawy Pzp oraz art. 3 ust. 4 w zw. z art. 3 ust. 2 lit. b) w zw. z art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG, EURATOM) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz. U. UE, L. 1971.124.1 ze zm.), poprzez błędne uznanie, że termin do wniesienia wpisu od odwołania upłynął w dniu 9 maja 2015 r. - w sobotę, podczas, gdy termin na uiszczenie wpisu upłynął dnia 11 maja 2015 r. w poniedziałek, albowiem uległ przedłużeniu do końca następnego dnia roboczego, po sobocie i niedzieli;
- art. 187 ust. 6 w zw. z art.182 ust. 1 pkt 2 w zw. i art. 187 ust. 1 pkt 2 ustawy Pzp ustawy Pzp poprzez dokonanie zwrotu odwołania w sytuacji, w której nie zostały spełnione przesłanki zwrotu, bowiem wpis od odwołania został prawidłowo uiszczony w terminie do wniesienia odwołania.

Skarżący wniósł na podstawie art. 198 c w zw. z art. 198 f ust. 2 zd. 2 oraz art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 198 b ust. 4 zd. 3 ustawy Pzp o:

- zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie odwołania wniesionego przez ██████████ z siedzibą w ██████████ w postępowaniu prowadzonym przez Zamawiającego ██████████ w ██████████ w trybie przetargu nieograniczonego na „Rozbudowę Budynku ██████████ - Etap I (dokończenie robót)”.

Odnosnie kosztów postępowania skarżący wniósł o:

- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 192 ust.10 w zw. z art. 198f ust. 5 in fine ustawy Pzp;
- nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego, zgodnie z art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu skarżący podał, że nie jest sporna wysokość wpisu od odwołania, jak i to, że odwołujący wpłacił tytułem wpisu od odwołania prawidłową kwotę 10.000 zł, którą wniósł w dwóch ratach - pierwszą w kwocie 7.500 zł w dniu 7 maja 2015 r., a pozostałą

kwotę 2.500 zł w dniu 11 maja 2015 r. Zasadniczą kwestią w niniejszej sprawie, w ocenie skarżącego, jest ustalenie daty upływu terminu do wniesienia odwołania, gdyż termin do wniesienia odwołania jest jednocześnie terminem, w którym zgodnie z art. 187 ust. 2 ustawy Pzp powinien zostać uiszczony wpis od odwołania. Skarżący wskazał, że ustawa Pzp nie reguluje kwestii obliczania terminu do wniesienia odwołania i wyjaśnił jednocześnie, że terminy do wniesienia odwołania, wskazane w art. 182 ustawy Pzp wynikają z implementacji do prawa krajowego postanowień tzw. dyrektyw odwoławczych tj. dyrektywy 2007/66/WE/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/665 i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych. Zdaniem skarżącego do obliczania terminów określonych w unijnych aktach prawnych, a więc także do terminów wnoszenia odwołań określonych w ustawie Prawo zamówień publicznych (stanowiących implementację ww. dyrektyw odwoławczych), ma zastosowanie rozporządzenie Rady (EWG, EURATOM) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r., określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów, na podstawie art. 1 rozporządzenia nr 1182/71 analogicznie jak do treści dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (motyw 50 preambuły) oraz dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (motyw 57 preambuły). Skarżący ostatecznie stanął na stanowisku, że skoro termin na złożenie odwołania przypadał na sobotę, to zgodnie z postanowieniami rozporządzenia nr 1182/71 termin do wniesienia odwołania uległ automatycznemu przesunięciu do upływu następnego dnia roboczego następującego po sobocie, co oznacza, że w przedmiotowej sprawie dniem tym był poniedziałek, 11 maja 2015 r. Skarżący wnioskował dalej, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że odwołanie zostało skutecznie wniesione w terminie - odwołanie wniesiono do Prezesa Izby w dniu 8 maja 2015 r., a wpis uiszczono w następujący sposób: kwotę 7-500 zł w dniu 7 maja 2015 r. i następnie dalszą część wpisu w kwocie 2.500 zł w dniu 11 maja 2015 r., co oznacza, że w dniu upływu terminu do wniesienia odwołania, tj. w dniu 11 maja 2015 r. odwołanie było wniesione do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej wraz z całym należnym wpisem od odwołania, zatem zgodnie z art. 187 ust. 1 ustawy Pzp podlegało rozpoznaniu. W świetle powyższego skarżący uznał, że zaskarżone orzeczenie należy uznać za nieprawidłowe, ponieważ błędnie i z pominięciem ww. przepisów rozporządzenia nr 1182/71 uznano, że

termin do wniesienia odwołania upłynął w sobotę - 9 maja 2015 r. i nie uległ przedłużeniu do końca następnego dnia roboczego, tj. do poniedziałku - 11 maja 2015 r. Skutkowało to niezasadnym zwrotem odwołania, co spowodowało, że odwołujący został pozbawiony prawa do skontrolowania prawidłowości zaskarżonej decyzji. Ponadto skarżący wskazał, że nadrzędnym celem postępowania odwoławczego jest rozpoznanie sprawy co do istoty. W powyższym kontekście, w jego ocenie, niezasadny zwrot odwołania godzi także w podstawowy cel implementacji do prawa krajowego postanowień dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz. Urz. UE L 335 z 20.12.2007 r., s. 31), jakim jest poprawa skuteczności krajowych procedur odwoławczych. Skarżący uzasadniał, że zwrot odwołania w sytuacji braku wystąpienia przesłanek z art. 187 ust. 6 ustawy Pzp podważa zasadniczy sens procedury odwoławczej, jakim jest zapewnienie wykonawcom skutecznego i efektywnego narzędzia ochrony przed decyzjami zamawiającego, podejmowanymi w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, a cel ten zostanie osiągnięty jedynie w przypadku merytorycznego rozstrzygnięcia odwołania przez Krajową Izbę Odwoławczą, po dokonaniu prawidłowej weryfikacji formalnoprawnej tego środka ochrony prawnej. Uzasadniając wniosek skargi o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie odwołania, skarżący podał, że zaskarżone orzeczenie Prezesa Izby ma charakter procesowy. Na skutek jego wydania, wniesione odwołanie nie zostało merytorycznie rozpoznane. W tej sytuacji, wobec żądania uwzględnienia skargi w całości, żądanie merytorycznego rozpoznania odwołania przez Sąd jest w pełni uzasadnione, co wynika z przepisu art. 198 f ust. 2 zd. 2 i 4 ustawy Pzp. Odnośnie podstaw formalnych do wniesienia skargi skarżący wskazał, że podstawą prawną skargi jest przepis art. 198 b ust. 4 zd. 1 ustawy Pzp, który stanowi, że w terminie 21 dni od dnia wydania orzeczenia przez Krajową Izbę Odwoławczą skargę na orzeczenie Izby (art. 198a ust. 1 ustawy Pzp) może wnieść także Prezes Urzędu Zamówień Publicznych. Przywołany przepis ustawy Pzp stanowi, w przekonaniu skarżącego, podstawę prawną legitymacji procesowej Prezesa Urzędu do występowania w niniejszej sprawie w charakterze skarżącego. Jednocześnie skarżący podał, że zgodnie z art. 154 pkt 6 i 13 ustawy Pzp Prezes Urzędu - jako centralny organ administracji rządowej właściwy w sprawach zamówień publicznych (art. 152 ust. 1 ustawy Pzp) - zapewnia funkcjonowanie systemu środków ochrony prawnej, a także dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów o zamówieniach, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego.

Opierając się o powyższe skarżący stwierdził, iż ustawa Pzp wyposażyła Prezesa Urzędu w szczególne kompetencje w zakresie weryfikacji zgodności z prawem orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej. Prócz tego skarżący podał, że stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy Pzp do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Tym samym Prezes Urzędu na skutek wniesienia skargi uzyskuje status strony postępowania sądowego, ale na wzór statusu prokuratora. Z powyższych względów do udziału Prezesa Urzędu w postępowaniu ze skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. Tym samym Prezes Urzędu wnosząc skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie jest związany z żadną ze stron sporu. Prezes Urzędu może składać oświadczenia i zgłaszać wnioski, jakie uzna za celowe, oraz przytaczać fakty, a także dowody na ich potwierdzenie. W świetle powyższego skarżący wnioskował, iż Prezes Urzędu wnosząc skargę nie działa w interesie żadnej ze stron sporu, ale w interesie publicznym związanym z prawidłowym funkcjonowaniem systemu zamówień publicznych. Niniejsza skarga wniesiona została, zdaniem skarżącego w interesie systemu zamówień publicznych, bowiem pozostawienie skarżonego postanowienia w obrocie prawnym może wywołać szereg niekorzystnych skutków dla praktyki udzielania zamówień publicznych i systemu środków odwoławczych. Odnośnie kosztów postępowania skarżący wskazał, że Prezes Urzędu jako centralny organ administracji publicznej (Skarb Państwa) jest zwolniony na podstawie art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, póź. 594, z późn. zm.) z obowiązku uiszczania opłat. Dodatkowo podana, że stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy Pzp do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Po myśli natomiast art. 106 k.p.c. udział prokuratora w sprawie nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów na rzecz Skarbu Państwa ani od Skarbu Państwa. Stąd skarżący wnioskował, że wniesienie skargi w niniejszej sprawie nie uzasadnia zasądzenia zwrotu kosztów postępowania sądowego od Prezesa Urzędu na rzecz przeciwników skargi - Prezes Urzędu nie działa w postępowaniu skargowym ani na rzecz, ani w interesie żadnego z uczestników postępowania. Powyższe uzasadnia stanowisko, iż w sprawie wszczętej na skutek skargi Prezesa Urzędu wniesionej na podstawie art. 198b ust. 4 zd- 1 ustawy Pzp zachodzi szczególny przypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c., uzasadniający nieobciążanie strony przygrywającej kosztami sądowymi w postępowaniu skargowym.

### Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

W przedmiotowej sprawie, nie ulega wątpliwości, iż skarżący Prezes Urzędu Zamówień Publicznych złożył skargę do Sądu Okręgowego na postanowienie Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w przedmiocie zwrotu odwołania.

W tym miejscu zwrócić trzeba uwagę na art. 187 Pzp. Przepis ten stanowi, że odwołanie podlega rozpoznaniu, jeżeli: 1) nie zawiera braków formalnych; 2) uiszczono wpis (ust. 1). Natomiast w przypadku nieuiszczenia wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 2, oraz po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 3 i 5, Prezes Izby zwraca odwołanie w formie postanowienia. Odwołanie zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem odwołania do Prezesa Izby. O zwrocie odwołania Prezes Izby informuje zamawiającego, przesyłając odpis postanowienia (ust. 6). Z kolei jeżeli niezachowanie warunków formalnych lub niezłożenie pełnomocnictwa zostanie stwierdzone przez skład orzekający Izby, przepisy ust. 1- 6 stosuje się, z tym że kompetencje Prezesa Izby przysługują składowi orzekającemu Izby (ust. 7).

W niniejszej sprawie odwołanie zostało poddane kontroli pod względem braków formalnych i fiskalnych, wobec stwierdzenia braków fiskalnych zostało ono na mocy art. 187 ust. 6 Pzp zwrócone postanowieniem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej. Podstawę dla zwrotu stanowiło tu to, że odwołujący do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania nie uiszczył wpisu w wymaganej przepisami prawa kwocie. Podkreślić należy, że na postanowieniach takich nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, skarga do sądu służy bowiem jedynie wobec orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej, a nie wobec orzeczeń Prezesa KIO (por. Jerzykowski Jarosław, Komentarz do art. 187 ustawy - Prawo zamówień publicznych [w:] Dzierżanowski Włodzimierz, Jerzykowski Jarosław, Stachowiak Małgorzata, Prawo zamówień publicznych. Komentarz. LEX, 2014). Artykuł 198a ust. 1 Pzp wyraźnie bowiem ogranicza zastosowanie środka jakim jest skarga tylko do orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej. Przy tym godzi się wspomnieć, że skarga do sądu służy na dwa rodzaje orzeczeń wydawanych przez składy orzekające Krajowej Izby Odwoławczej - na orzeczenie merytoryczne rozstrzygające spór co do istoty, czyli na wyrok, oraz na postanowienia kończące postępowanie odwoławcze. Postanowieniami tymi są postanowienie o odrzuceniu odwołania (art. 189 ust. 2) oraz postanowienie o umorzeniu postępowania odwoławczego (art. 183 ust. 5).

Powyższe czyni więc skargę niedopuszczalną.



Idąc dalej, Sąd Okręgowy miał na uwadze, że skarżący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenia, co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie odwołania wniesionego przez [REDAKTOWANE] z siedzibą w [REDAKTOWANE] w postępowaniu prowadzonym przez Zamawiającego - [REDAKTOWANE] w trybie przetargu nieograniczonego na „Rozbudowę Budynku [REDAKTOWANE] - Etap I (dokończenie robót)”.

W odniesieniu do powyższego stwierdzić trzeba, że w pierwszej kolejności, w/w sprawa powinna zostać rozpoznana merytorycznie przez właściwy organ, tj. Krajową Izbę Odwoławczą, co warunkuje wniesienie odwołania nieobarczonego żadnymi brakami. Ten warunek w ocenie Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej nie został natomiast spełniony, wobec czego postanowiono o zwrocie odwołania. Tym samym Krajowa Izba Odwoławcza nie wydała orzeczenia merytorycznie rozstrzygającego spór co do istoty, czyli wyroku ani postanowienia kończącego postępowanie odwoławcze, od których przysługiwałaby skarga do sądu. Ostatnim etapem postępowania było więc wydanie postanowienia przez Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w przedmiocie zwrotu odwołania. W tej sytuacji wniesienie skargi na powyższe postanowienie przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych do Sądu Okręgowego oznaczało również brak wyczerpania postępowania przedsądowego. Mamy tu zatem do czynienia z tzw. warunkową niedopuszczalnością drogi sądowej - tj. z sytuacją, w której sąd nie może rozpoznać sprawy bez uprzedniego wyczerpania postępowania przedsądowego. Zasadniczo, zgodnie z art. 370 k.p.c., w takim przypadku należy odrzucić apelację, a w okolicznościach przedmiotowej sprawy z uwagi na treść art. 198a ust. 2 Pzp skargę.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając powyższe rozważania, na podstawie art. 370 k.p.c. i art. 198 a ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych Sąd Okręgowy odrzucił skargę jako niedopuszczalną.



Na oryginale właściwe podpisy  
za zgodność z oryginałem  
sekretarz Paweł Ostrowski

*P. Ostrowski*